ទីប្រាំបី គឺជារបស់ទាំងប្រាំពីរ — លេខពីរ

ព្រះរាជាណាចក្រនានានៃព្យាករណ៍ព្រះគម្ពីរ

Jeff Pippenger
2023-09-15

នៅក្នុងអត្ថបទមុន យើងបានកំណត់ថា
ពួកមីឡឺរ៉ាយត៍មិនអាចមើលឃើញក្រុងរ៉ូមឲ្យលើសពីរ៉ូមបបែជាតិព្រៃ និងរ៉ូមប៉ាបទេ
ទោះបីជាពួកគេបានពិភាក្សាអំពីភាពខុសគ្នារវាងអំណាចទាំងពីរនោះក៏ដោយ។
ចំពោះពួកមីឡឺរ៉ាយត៍ ភាពខុសគ្នារវាងរ៉ូមបបែជាតិព្រៃ និងរ៉ូមប៉ាប
មិនបាននាំឲ្យពួកគេទទួលស្គាល់ថា រ៉ូមប៉ាបជានគរទីប្រាំ
ដែលបានបន្តបន្ទាប់ពីនគរទីបួន គឺរ៉ូមបបែជាតិព្រៃឡើយ។
បន្ទាប់ពីការខកចិត្តនៅឆ្នាំ 1844 បងស្រី វ៉ាយត៍
បានកំណត់អត្តសញ្ញាណអំណាចទាំងបីនៃវិវរណៈ ជំពូក 12 និង 13 ថាជានាគនៅក្នុងជំពូក 12 បន្ទាប់មកគឺស្ថាប័នប៉ាប
ក្នុងនាមជាសត្វសាហាវដែលឡើងមកពីសមុទ្រនៅក្នុងជំពូក 13
ហើយបន្ទាប់ពីនោះគឺសហរដ្ឋអាមេរិក ក្នុងនាមជាសត្វសាហាវដែលឡើងមកពីផែនដី។
បន្ទាប់ពីគ្រឹះត្រូវបានដាក់ឡើងហើយ
ព្រះអម្ចាស់បានបើកបង្ហាញពន្លឺអំពីសហភាពត្រីភាគីរបស់នាគ សត្វសាហាវ
និងហោរាក្លែងក្លាយ ដែលនៅក្នុងវិវរណៈ ជំពូក 16
នាំពិភពលោកទៅកាន់អាម៉ាគេដូន។

> ខុសពីបែបទាត់នៃទំនាយ ដែលនិមិត្តសញ្ញាទាំងនេះត្រូវបានរកឃើញ ចាប់ផ្ដើមពី
> វិវរណៈ 12 ជាមួយនឹងនាគដែលបានស្វែងរកបំផ្លាញព្រះគ្រីស្ទ នៅពេលទ្រង់ប្រសូត។
> នាគនោះត្រូវបាននិយាយថាជា សាតាំង (វិវរណៈ 12:9)។ គឺវានោះហើយ
> ដែលបានជំរុញហេរ៉ូឌឲ្យសម្លាប់ព្រះអង្គសង្គ្រោះ។
> ប៉ុន្តែភ្នាក់ងារសំខាន់បំផុតរបស់សាតាំង ក្នុងការធ្វើសង្គ្រាមប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទ
> និងប្រជារាស្ត្ររបស់ទ្រង់ ក្នុងកំឡុងសតវត្សដំបូងៗនៃសម័យគ្រីស្ទសាសនា
> គឺចក្រភពរ៉ូម
> ដែលក្នុងនោះសាសនាពហុទេវនិយមជាសាសនាដែលមានឥទ្ធិពលគ្រប់គ្រង។ ដូច្នេះ
> ខណៈដែលនាគ ជាចម្បង តំណាងឲ្យសាតាំង វាក៏ជា
> និមិត្តសញ្ញានៃរ៉ូមបបែពហុទេវនិយម ក្នុងន័យទីពីរផងដែរ។
>
> នៅក្នុងជំពូកទី ១៣ (ខ ១–១០) មានការពិពណ៌នាអំពីសត្វមួយទៀត «ដូចខ្លាដំបង»
> ដែលនាគបានប្រទានឲ្យវា «អំណាចរបស់វា និងបល្ល័ង្ករបស់វា និងសិទ្ធិអំណាចដ៏ធំ»។
> និមិត្តសញ្ញានេះ ដូចដែលពួកប្រូតេស្តង់ភាគច្រើនបានជឿ សំដៅលើស្ថាប័នប៉ាប
> ដែលបានទទួលបន្តនូវអំណាច និងបល្ល័ង្ក និងសិទ្ធិអំណាច
> ដែលចក្រភពរ៉ូមបុរាណធ្លាប់កាន់កាប់។ អំពីសត្វដែលដូចខ្លាដំបងនោះ
> មានសេចក្ដីប្រកាសថា៖ «មានមាត់មួយត្រូវបានប្រទានឲ្យវា សម្រាប់និយាយពាក្យធំៗ
> និងពាក្យប្រមាថព្រះ.... ហើយវាបានបើកមាត់របស់វា ដើម្បីប្រមាថទាស់នឹងព្រះ
> ដើម្បីប្រមាថព្រះនាមរបស់ទ្រង់ និងរោងឧបោសថរបស់ទ្រង់
> និងពួកអ្នកដែលស្នាក់នៅស្ថានសួគ៌។
> ហើយវាត្រូវបានប្រទានឲ្យធ្វើសង្គ្រាមនឹងពួកបរិសុទ្ធ ហើយឈ្នះលើពួកគេ៖

ហើយអំណាចត្រូវបានប្រទានឲ្យវាលើគ្រប់ទាំងពូជសាសន៍ និងភាសា និងជាតិសាសន៍ទាំងឡាយ»។ ទំនាយនេះ ដែលស្ទើរតែដូចគ្នាបេះបិទនឹងសេចក្ដីពិពណ៌នាអំពីស្នែងតូចក្នុង ដានីយ៉ែល ៧ យ៉ាងមិនអាចសង្ស័យបាន សំដៅទៅលើស្ថាប័នប៉ាប។

«អំណាចត្រូវបានប្រទានដល់វា ឲ្យបន្តស្ថិតនៅអស់រយៈពេលសែសិបពីរខែ»។ ហើយ ហោរាមានប្រសាសន៍ថា «ខ្ញុំបានឃើញក្បាលមួយក្នុងចំណោមក្បាលរបស់វា ដូចជាត្រូវបានរបួសដល់សេចក្ដីស្លាប់»។ ហើយម្ដងទៀត៖ «អ្នកណាដែលនាំអ្នកដទៃទៅជាឈ្លើយ នោះខ្លួនឯងនឹងទៅជាឈ្លើយវិញ៖ អ្នកណាដែលសម្លាប់ដោយដាវ នោះត្រូវតែត្រូវបានសម្លាប់ដោយដាវវិញ»។ រយៈពេលសែសិបពីរខែ គឺដូចគ្នានឹង «មួយកាល ពីរកាល និងកន្លះកាល» គឺបីឆ្នាំកន្លះ ឬ 1260 ថ្ងៃ នៃ ដានីយ៉ែល 7—ជារយៈពេលដែលអំណាចសម្ដេចប៉ាបត្រូវបៀតបៀនរាស្ត្ររបស់ព្រះ។ រយៈពេលនេះ ដូចដែលបានបញ្ជាក់នៅក្នុងជំពូកមុនៗ បានចាប់ផ្ដើមជាមួយនឹងអធិបតេយ្យភាពរបស់សម្ដេចប៉ាប នៅ គ.ស. 538 ហើយបានបញ្ចប់នៅឆ្នាំ 1798។ នៅពេលនោះ សម្ដេចប៉ាបត្រូវបានចាប់ជាឈ្លើយដោយកងទ័ពបារាំង អំណាចសម្ដេចប៉ាបបានទទួលរបួសដ៏ស្លាប់ ហើយសេចក្ដីទំនាយនោះក៏បានសម្រេចថា «អ្នកណាដែលនាំអ្នកដទៃទៅជាឈ្លើយ នោះខ្លួនឯងនឹងទៅជាឈ្លើយវិញ»។

នៅចំណុចនេះ និមិត្តសញ្ញាមួយទៀតត្រូវបានណែនាំចូលមក។ ហោរាបានមានប្រសាសន៍ថា៖ «ខ្ញុំបានឃើញសត្វមួយទៀតឡើងមកពីផែនដី; ហើយវាមានស្នែងពីរ ដូចជាកូនចៀម»។ ខទី ១១។ ទាំងរូបរាងនៃសត្វនេះ និងរបៀបដែលវាលេចឡើង សម្គាល់ថា ប្រជាជាតិដែលវាតំណាងឲ្យនោះ ខុសពីអស់ទាំងប្រជាជាតិដែលបានបង្ហាញក្រោមនិមិត្តសញ្ញាមុនៗ។ នគរធំៗដែលបានគ្រប់គ្រងពិភពលោក ត្រូវបានបង្ហាញដល់ហោរាដានីយ៉ែលជា សត្វសាហាវដែលចាប់លេបស៊ី ដោយកើតឡើងនៅពេលដែល «ខ្យល់ទាំងបួននៃមេឃបានបក់បោកលើសមុទ្រធំ»។ ដានីយ៉ែល ៧:២។ ក្នុងវិវរណៈ ១៧ ទេវតាមួយបានពន្យល់ថា ទឹកតំណាងឲ្យ «ប្រជាជន ហ្វូងមនុស្ស ប្រជាជាតិ និងភាសា»។ វិវរណៈ ១៧:១៥។ ខ្យល់ គឺជានិមិត្តសញ្ញានៃការប្រទូសរ៉ាយ។ ខ្យល់ទាំងបួននៃមេឃដែលបក់បោកលើសមុទ្រធំ តំណាងឲ្យទិដ្ឋភាពដ៏គួរឲ្យរន្ធត់នៃការសញ្ជ័យ និងបដិវត្តន៍ ដែលជាមធ្យោបាយដែលនគរទាំងឡាយបានឈានទៅកាន់អំណាច។

ប៉ុន្តែ សត្វសាហាវដែលមានស្នែងដូចកូនចៀម ត្រូវបានឃើញថា «ឡើងមកពីផែនដី»។ ជំនួសឱ្យការផ្ដួលរំលំអំណាចដទៃៗ ដើម្បីបង្កើតខ្លួនឡើង នោះ ប្រជាជាតិដែលត្រូវបានតំណាងដោយនិមិត្តរូបនេះ ត្រូវតែកើតឡើងនៅក្នុងដែនដីដែលមុននេះមិនទាន់មានអ្នកកាន់កាប់ ហើយលូតលាស់ឡើងបន្តិចម្ដងៗ ដោយសន្តិវិធី។ ដូច្នេះ វាមិនអាចកើតឡើងក្នុងចំណោមប្រជាជាតិនានាដែលកកកុញ និងតស៊ូប្រជែងគ្នានៃលោកចាស់បានទេ—សមុទ្រដ៏ចលាចលនោះនៃ «មនុស្សទាំងឡាយ និងហ្វូងមនុស្សទាំងឡាយ និងប្រជាជាតិទាំងឡាយ និងភាសាទាំងឡាយ»។ វាត្រូវតែត្រូវបានស្វែងរកនៅក្នុងទ្វីបខាងលិច។

«តើជាតិណាមួយនៅក្នុងពិភពលោកថ្មី ដែលនៅឆ្នាំ 1798
កំពុងងើបឡើងកាន់អំណាច បង្ហាញសេចក្តីសន្យានៃកម្លាំង និងភាពអស្ចារ្យ
ហើយទាក់ទាញការយកចិត្តទុកដាក់របស់ពិភពលោក?
ការអនុវត្តន៍និមិត្តសញ្ញានេះ មិនអនុញ្ញាតឲ្យមានសំណួរណាមួយឡើយ។
មានតែជាតិតែមួយប៉ុណ្ណោះ ដែលត្រូវនឹងលក្ខណៈសម្គាល់នៃពាក្យទំនាយនេះ;
វាចង្អុលបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់លាស់ទៅកាន់សហរដ្ឋអាមេរិក។ ម្តងហើយម្តងទៀត
គំនិតនេះ សុទ្ធតែជាពាក្យដដែលៗរបស់អ្នកនិពន្ធដ៏បរិសុទ្ធ ត្រូវបានអ្នកវាគ្មិន
និងអ្នកប្រវត្តិសាស្ត្រ ប្រើដោយមិនដឹងខ្លួន
ក្នុងការពិពណ៌នាអំពីការងើបឡើង និងការលូតលាស់របស់ជាតិនេះ។
សត្វសាហាវនោះត្រូវបានឃើញថា ‘ឡើងមកពីផែនដី;’ ហើយ តាមពាក្យបកប្រែ
ពាក្យដែលនៅទីនេះបកប្រែថា ‘ឡើងមក’ តាមន័យដើម មានន័យថា ‘លូតលាស់ ឬ
ដុះឡើងដូចជារុក្ខជាតិមួយ។’ ហើយ ដូចដែលយើងបានឃើញ
ជាតិនោះត្រូវតែងើបឡើងនៅក្នុងទឹកដីដែលពីមុនមិនទាន់មានអ្នកកាន់កាប់។
អ្នកនិពន្ធដ៏លេចធ្លោម្នាក់
នៅពេលពិពណ៌នាអំពីការងើបឡើងរបស់សហរដ្ឋអាមេរិក បាននិយាយអំពី
‘អាថ៌កំបាំងនៃការលេចចេញរបស់នាងពីភាពទទេ,’ ហើយនិយាយថា៖
‘ដូចជាគ្រាប់ពូជស្ងៀមស្ងាត់មួយ យើងបានលូតលាស់ទៅជាចក្រភពមួយ។’—G. A.
Townsend, The New World Compared With the Old, page 462.
ទស្សនាវដ្តីអឺរ៉ុបមួយនៅឆ្នាំ 1850 បាននិយាយអំពីសហរដ្ឋអាមេរិកថា
ជាចក្រភពដ៏អស្ចារ្យមួយ ដែលកំពុង ‘លេចឡើង,’ ហើយ
‘នៅកណ្តាលភាពស្ងៀមស្ងាត់នៃផែនដី កំពុងបន្ថែមអំណាច
និងមោទនភាពរបស់ខ្លួនជារៀងរាល់ថ្ងៃ។’—The Dublin Nation. Edward Everett
ក្នុងសុន្ទរកថាមួយអំពីបុព្វបុរស Pilgrim ជាស្ថាបនិកនៃជាតិនេះ
បានមានប្រសាសន៍ថា៖ ‘តើពួកគេបានស្វែងរកកន្លែងស្ងប់ស្ងាត់មួយ
ដែលមិនបង្កការរំខានដោយសារភាពស្រពិចស្រពិលរបស់វា
ហើយមានសុវត្ថិភាពដោយសារភាពឆ្ងាយដាច់ស្រយាលរបស់វា
ជាកន្លែងដែលព្រះវិហារតូចនៅ Leyden អាចរីករាយនឹងសេរីភាពនៃមនសិការ ដែរឬទេ?
ចូរមើលតំបន់ដ៏ធំមហិមា ដែលនៅលើនោះ ក្នុងការឈ្នះយកដោយសន្តិវិធី ...
ពួកគេបាននាំយកទង់នៃឈើឆ្កាងទៅដាក់!’—Speech delivered at Plymouth,
Massachusetts, Dec. 22, 1824, page 11.»

«“ហើយវាមានស្នែងពីរ ដូចជាកូនចៀមមួយ”។ ស្នែងដែលដូចកូនចៀម
បង្ហាញពីភាពវ័យក្មេង ភាពគ្មានកំហុស និងភាពទន់ភ្លន់
ដែលតំណាងយ៉ាងសមស្របដល់លក្ខណៈរបស់សហរដ្ឋអាមេរិក
នៅពេលដែលត្រូវបានបង្ហាញដល់ហោរាថា “កំពុងឡើងមក” ក្នុងឆ្នាំ 1798។
ក្នុងចំណោមជននិរទេសគ្រិស្ទាន ដែលបានរត់ភៀសខ្លួនមកអាមេរិកជាលើកដំបូង
ហើយបានស្វែងរកទីជ្រកកោនពីការគាបសង្កត់របស់រាជវង្ស
និងការមិនអត់ឱនរបស់ពួកសង្ឃ មានមនុស្សជាច្រើនដែលបានសម្រេចចិត្តបង្កើ
តរដ្ឋាភិបាលមួយលើមូលដ្ឋាននៃសេរីភាពស៊ីវិល និងសេរីភាពខាងសាសនា។
ទស្សនៈរបស់ពួកគេបានរកឃើញទីកន្លែងក្នុងសេចក្តីប្រកាសឯករាជ្យ
ដែលបានបញ្ជាក់នូវសេចក្តីពិតដ៏មហិមាថា
“មនុស្សទាំងអស់ត្រូវបានបង្កើតមកស្មើគ្នា”
ហើយត្រូវបានប្រទានឲ្យនូវសិទ្ធិដែលមិនអាចដកហូតបាន ចំពោះ “ជីវិត សេរីភាព
និងការស្វែងរកសុភមង្គល”។

> ហើយរដ្ឋធម្មនុញ្ញធានាដល់ប្រជាជននូវសិទ្ធិក្នុងការគ្រប់គ្រងខ្លួនឯង ដោយកំណត់ថា តំណាងដែលត្រូវបានជ្រើសរើសដោយសន្លឹកឆ្នោតរបស់ប្រជាជន ត្រូវចែង និងអនុវត្តច្បាប់។ សេរីភាពនៃជំនឿសាសនាក៏ត្រូវបានប្រទានផងដែរ ដោយអនុញ្ញាតឲ្យមនុស្សគ្រប់រូបថ្វាយបង្គំព្រះតាមការដឹកនាំរបស់មនសិការរបស់ខ្លួន។ លទ្ធិសាធារណរដ្ឋ និងលទ្ធិប្រូតេស្តង់ បានក្លាយជាគោលការណ៍មូលដ្ឋានរបស់ជាតិ។ គោលការណ៍ទាំងនេះ ជាអាថ៌កំបាំងនៃអំណាច និងវិបុលភាពរបស់វា។ ពួកអ្នកដែលត្រូវបានគាបសង្កត់ និងបង្ក្រាបទាបទន់នៅទូទាំងពិភពគ្រីស្ទាន បានងាកមកកដែនដីនេះដោយការចាប់អារម្មណ៍ និងក្តីសង្ឃឹម។ មនុស្សរាប់លាននាក់បានស្វែងរកឆ្នេរសមុទ្ររបស់វា ហើយសហរដ្ឋអាមេរិកបានងើបឡើងដល់ទីតាំងមួយក្នុងចំណោមប្រជាជាតិដែលមានអំណាចខ្លាំងបំផុតនៅលើផែនដី។»
>
> «ប៉ុន្តែ សត្វសាហាវដែលមានស្នែងដូចកូនចៀមនោះ “និយាយដូចនាគ។ ហើយវាប្រើអំណាចទាំងអស់របស់សត្វសាហាវទីមួយនៅចំពោះមុខវា ហើយធ្វើឲ្យផែនដី និងអ្នកទាំងឡាយដែលរស់នៅលើផែនដីនោះ ថ្វាយបង្គំសត្វសាហាវទីមួយ ដែលរបួសដល់ស្លាប់របស់វាបានជាសះស្បើយ; ... ដោយនិយាយទៅកាន់អ្នកទាំងឡាយដែលរស់នៅលើផែនដីថា ពួកគេត្រូវធ្វើរូបសំណាកមួយឲ្យសត្វសាហាវ ដែលបានរបួសដោយដាវ ហើយនៅរស់។” វិវរណៈ 13:11–14»។ The Great Controversy, 438–441.

វគ្គនោះបញ្ជាក់ថា ជំពូកទីដប់ពីរ និងទីដប់បី កំពុងសម្គាល់នាគ សត្វសាហាវ និងហោរាក្លែងក្លាយ ដែលជាអំណាចបីនៅក្នុងវិវរណៈ ជំពូកទីដប់ប្រាំមួយ ដែលនាំលោកិយទៅកាន់អាម៉ាគេដូន។ អំណាចទាំងបីនោះ នីមួយៗមានជំពូកពិសេសរបស់ខ្លួន ដែលគ្របដណ្តប់ប្រវត្តិសាស្ត្រព្យាករណ៍ដូចគ្នាបេះបិទ។ ខគម្ពីរប្រាំមួយចុងក្រោយនៃ ដានីយ៉ែល ជំពូកទីដប់មួយ ចាប់ផ្តើមដោយពាក្យថា «ហើយនៅពេលវេលាចុងបញ្ចប់» ដែលគឺឆ្នាំ 1798។ បន្ទាប់មក ខគម្ពីរប្រាំមួយនោះសម្គាល់ចលនាចុងក្រោយនៃអំណាចសម្តេចប៉ាប រហូតដល់ក្នុង ដានីយ៉ែល ជំពូកទីដប់ពីរ ខទីមួយ មីកែលក្រោកឈរ ហើយរយៈពេលសាកល្បងរបស់មនុស្សជាតិត្រូវបិទបញ្ចប់ និងនាំឲ្យចូលមកនូវទុក្ខវេទនាចុងក្រោយទាំងប្រាំពីរ។ នៅក្នុងជំពូកទីដប់មួយ ខសែសិបបួន សារសម្រាប់ម៉ោងនោះ ដែលធ្វើឲ្យអំណាចសម្តេចប៉ាបក្តៅក្រហាយ និងផ្តួចផ្តើមការសម្លាប់រង្គាល ដែលកើតឡើងមុនពេលរយៈពេលសាកល្បងត្រូវបិទបញ្ចប់ ត្រូវបានតំណាងដោយ «ដំណឹងពីទិសខាងកើត និងពីទិសខាងជើង»។

សារពីទិសខាងកើត និងទិសខាងជើង តំណាងឲ្យសារព្រមានចុងក្រោយបំផុត ពីព្រោះវាត្រូវបានប្រកាសឡើងមុនពេលមីកែលឈរឡើង។ នេះគឺជាសាររបស់ទេវតាទីបី ដែលត្រូវបានប្រកាសក្នុងអំឡុងពេលនៃការបង្ហូរព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ដានីយ៉ែលបានតំណាងសារនេះថាមានពីរផ្នែក។ សារនៃ «ទិសខាងជើង» ដែលធ្វើឲ្យអំណាចសម្តេចប៉ាបខឹងសម្បា គឺជាសារដែលកំណត់អត្តសញ្ញាណ «ស្តេចខាងជើង» ថាជាអំណាចសម្តេចប៉ាប ហើយសារនៃ «ទិសខាងកើត» គឺជាសារអំពីកូនចៅនៃទិសខាងកើត ដែលជាសាសនាអ៊ីស្លាម។ ជាការពិតណាស់

វាក៏មានអត្ថន័យសំខាន់ផ្សេងទៀតផងដែរ
ប៉ុន្តែទិសខាងកើតគឺជានិមិត្តសញ្ញានៃសាសនាអ៊ីស្លាម
ហើយអាន់ទីគ្រីស្ទគឺជារូបក្លែងក្លាយនៃស្តេចខាងជើងដ៏ពិត។ សាររបស់ទេវតាទីបី
ដែលព្រមានប្រឆាំងនឹងការទទួលសញ្ញារបស់ស្តេចខាងជើង (សញ្ញារបស់សត្វសាហាវ)
ក៏ព្រមានផងដែរថា សាសនាអ៊ីស្លាមនឹងវាយប្រហារទៅចំណុចដែលពែងនៃអំពើទុច្ចរិតពេ
ញលេញសម្រាប់សហរដ្ឋអាមេរិក ហើយសហរដ្ឋអាមេរិកបំពេញពែងនៃអំពើទុច្ចរិតរបស់ខ្
លួនឲ្យពេញទៅពេលច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ។

វិវរណៈ ជំពូកទីដប់បី ចាប់ផ្តើមពីខណ្ឌទីដប់មួយ ហើយបន្តទៅមុខទៀត
កំណត់អត្តសញ្ញាណប្រវត្តិសាស្ត្រព្យាករណ៍ដូចគ្នានេះយ៉ាងច្បាស់
ហើយវាក៏ចាប់ផ្តើមនៅក្នុងពេលចុងបញ្ចប់ នៅឆ្នាំ 1798 ផងដែរ។

> «តើជាតិសាសន៍ណាមួយនៅក្នុងពិភពលោកថ្មី ដែលនៅក្នុងឆ្នាំ 1798
> កំពុងតែរីកឡើងទៅកាន់អំណាច បង្ហាញនូវសេចក្តីសន្យានៃកម្លាំង
> និងភាពអស្ចារ្យ ហើយទាក់ទាញការចាប់អារម្មណ៍របស់ពិភពលោក?
> ការអនុវត្តន៍នៃនិមិត្តសញ្ញានេះ មិនអនុញ្ញាតឲ្យមានសំណួរឡើយ។
> មានជាតិសាសន៍មួយ ហើយមានតែមួយប៉ុណ្ណោះ
> ដែលសមស្របនឹងលក្ខណៈជាក់លាក់នៃទំនាយនេះ;
> វាចង្អុលបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់លាស់ឥតសង្ស័យទៅកាន់សហរដ្ឋអាមេរិក»។ The Great
> Controversy, 440.

ប្រវត្តិសាស្ត្រព្យាករណ៍ដូចគ្នានេះ ត្រូវបានគ្របដណ្តប់នៅក្នុងវិវរណៈ ជំពូក ១៣ ខ
១១ ដល់ ១៨ ដូចដែលត្រូវបានគ្របដណ្តប់នៅក្នុង ដានីយ៉ែល ជំពូក ១១ ខ ៤០ ដល់ ៤៥។
ដូចគ្នានឹងខទាំងឡាយនៅក្នុង ដានីយ៉ែល ដែរ រឿងរ៉ាវអំពីតួនាទីរបស់សហរដ្ឋអាមេរិក
បញ្ចប់ដោយការបិទសម័យនៃព្រះគុណ
ខណៈដែលសហរដ្ឋអាមេរិកបង្ខំឲ្យពិភពលោកទទួលយកសញ្ញារបស់សត្វសាហាវ។
បន្ទាប់មក ដូចនៅក្នុង ដានីយ៉ែល ១១ ដែរ សារសម្រាប់ម៉ោងនោះ
ត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងជំពូក ១៤។
នេះគឺជារចនាសម្ព័ន្ធដូចគ្នាបេះបិទនៅក្នុងអត្ថបទទាំងពីរ លើកលែងតែថា
ខទាំងឡាយរបស់ដានីយ៉ែលកំពុងពិពណ៌នាអំពីសកម្មភាពរបស់សម្តេចប៉ាប ហើយវិវរណៈ
១៣ កំពុងកំណត់អត្តសញ្ញាណតួនាទីរបស់សហរដ្ឋអាមេរិក។
ដោយមានបន្ទាត់ទាំងពីរនោះ យើងឃើញថា វិវរណៈ ជំពូក ១៧
គ្របដណ្តប់ប្រវត្តិសាស្ត្រដូចគ្នានេះដែរ ប៉ុន្តែផ្តោតសំខាន់លើតួនាទីរបស់នាគ
ដែលត្រូវបានតំណាងដោយស្តេចដប់អង្គ ដែលគឺជាអង្គការសហប្រជាជាតិ។
ជំពូកទាំងបីដែលត្រូវបានពិចារណាតាមបន្ទាត់លើបន្ទាត់
កំណត់អត្តសញ្ញាណតួនាទីរបស់នាគ សត្វសាហាវ និងហោរាក្លែងក្លាយ
ដែលនៅក្នុងជំពូក ១៦ នាំពិភពលោកទៅកាន់អើម៉ាគេដូន ដូច្នេះ
វាមានសារៈសំខាន់ដែលយ៉ូហានប្រាប់យើងថា នៅពេលជំពូក ១៧ ចាប់ផ្តើម គឺទេវតាមួយក្
នុងចំណោមទេវតាទាំងឡាយដែលបានចាក់ចេញនូវគ្រោះកាចចុងក្រោយទាំងប្រាំពីរ
មកប្រាប់យ៉ូហានអំពីការជំនុំជម្រះស្រីពេស្យារបស់ក្រុងរ៉ូម។

> ហើយទេវតាមួយក្នុងចំណោមទេវតាទាំងប្រាំពីរដែលកាន់ចានទាំងប្រាំពីរ
> បានមកនិយាយជាមួយខ្ញុំ ដោយនិយាយថា មកទីនេះចុះ;
> ខ្ញុំនឹងបង្ហាញអ្នកអំពីសេចក្តីជំនុំជម្រះលើស្រីពេស្យាដ៏ធំ

> ដែលអង្គុយលើទឹកជាច្រើន។
> ស្ដេចទាំងឡាយនៅផែនដីបានប្រព្រឹត្តអំពើសហាយស្មន់ជាមួយនាង ហើយអ្នកស្នាក់នៅលើផែនដីបានស្រវឹងដោយសារស្រានៃអំពើសហាយស្មន់របស់នាង។វិវរណៈ 17:1, 2

សម្រាប់ពួកមិល្លើរាយ វាជាសេចក្ដីអំពីរ៉ូមបូជាព្រះក្លែងក្លាយ និងរ៉ូមបាបាល ប៉ុន្តែនៅចុងបញ្ចប់ វាជាសេចក្ដីអំពីសហភាពបីផ្នែក។ ដូចដែលនាងបានកំណត់អត្តសញ្ញាណអំណាចទាំងបីនោះយ៉ាងច្បាស់នៅក្នុងជំពូកទីដប់ពីរ និងទីដប់បី នាងក៏បានកំណត់អត្តសញ្ញាណស្ត្រីនៅក្នុងជំពូកទីដប់ប្រាំពីរយ៉ាងច្បាស់ថាជាអំណាចបាបាលផងដែរ។

> «ស្ត្រី [បាប៊ីឡូន] ក្នុងវិវរណៈ ១៧ ត្រូវបានពិពណ៌នាថា "ស្លៀកពាក់ពណ៌ស្វាយ និងពណ៌ក្រហមឆ្អៅ ហើយតាក់តែងដោយមាស ត្បូងមានតម្លៃ និងគុជ មានពែងមាសមួយនៅក្នុងដៃរបស់នាង ពេញទៅដោយសេចក្ដីស្អប់ខ្ពើម និងសេចក្ដីកខ្វក់៖ ... ហើយនៅលើថ្ងាសរបស់នាង មានឈ្មោះមួយត្រូវបានសរសេរថា 'អាថ៌កំបាំង បាប៊ីឡូនដ៏ធំ ជាមាតានៃស្រីពេស្យា។'» ហោរាបានមានប្រសាសន៍ថា៖ «ខ្ញុំបានឃើញស្ត្រីនោះស្រវឹងដោយឈាមនៃពួកបរិសុទ្ធ និងដោយឈាមនៃពួកសាក្សីរបស់ព្រះយេស៊ូវ»។ បាប៊ីឡូនត្រូវបានប្រកាសបន្ថែមទៀតថា ជា «ទីក្រុងដ៏ធំ ដែលគ្រប់គ្រងលើស្ដេចទាំងឡាយនៅផែនដី»។វិវរណៈ ១៧:៤–៦, ១៨។ អំណាចដែលក្នុងរយៈពេលជាច្រើនសតវត្សបានរក្សាការគ្រប់គ្រងបែបផ្តាច់ការលើពួករាជាធិបតីនៃពិភពគ្រិស្ទសាសនា គឺរ៉ូម»។ មហាវិវាទ, ៣៨២។

ដូច្នេះ ប្រវត្តិសាស្ត្រព្យាករណ៍ដែលត្រូវបានតំណាងនៅក្នុងជំពូកទីដប់ប្រាំពីរ ចាប់ផ្តើមនៅពេលណា?

> ដូច្នេះ ទ្រង់បាននាំខ្ញុំទៅក្នុងព្រះវិញ្ញាណ ឆ្ពោះទៅកាន់ទីរហោស្ថាន ហើយខ្ញុំបានឃើញស្ត្រីម្នាក់អង្គុយលើសត្វមួយពណ៌ក្រហមឆ្អៅ ដែលពេញដោយឈ្មោះនៃការប្រមាថដល់ព្រះ មានក្បាលប្រាំពីរ និងស្នែងដប់។ ហើយស្ត្រីនោះស្លៀកពាក់ពណ៌ស្វាយ និងពណ៌ក្រហមឆ្អៅ ប្រដាប់តុបតែងដោយមាស ត្បូងមានតម្លៃ និងគុជខ្យង ដោយកាន់ពែងមាសមួយនៅក្នុងដៃរបស់នាង ដែលពេញដោយអំពើគួរខ្ពើម និងសេចក្ដីសៅហ្មងនៃអំពើប្រាសចាកសីលធម៌របស់នាង។ ហើយនៅលើថ្ងាសរបស់នាង មានឈ្មោះមួយត្រូវបានសរសេរថា អាថ៌កំបាំង បាប៊ីឡូនដ៏ធំ ជាមាតានៃស្រីពេស្យា និងនៃអំពើគួរខ្ពើមទាំងឡាយនៅលើផែនដី។ ហើយខ្ញុំបានឃើញស្ត្រីនោះស្រវឹងដោយឈាមនៃពួកបរិសុទ្ធ និងដោយឈាមនៃពួកសាក្សីរបស់ព្រះយេស៊ូវ ហើយកាលខ្ញុំបានឃើញនាង ខ្ញុំមានសេចក្ដីអស្ចារ្យយ៉ាងខ្លាំង។វិវរណៈ ១៧:៣–៦។

ដើម្បីឲ្យយ៉ូហានអាចឃើញស្ត្រីនោះ គាត់ត្រូវបាននាំទៅក្នុងទីរហោស្ថានដោយលក្ខណៈព្យាករណ៍ ដែលយ៉ូហានខ្លួនឯងបានកំណត់រួចហើយនៅជំពូកទីដប់ពីរថា ជារយៈពេលមួយពាន់ពីររយហុកសិបឆ្នាំនៃការគ្រប់គ្រងរបស់សម្តេចប៉ាប។

> ហើយស្ត្រីនោះបានរត់គេចទៅក្នុងទីរហោស្ថាន ជាទីកន្លែងមួយដែលព្រះបានរៀបចំទុកសម្រាប់នាង ដើម្បីឲ្យគេបានចិញ្ចឹមនាងនៅទីនោះអស់រយៈពេលមួយពាន់ពីររយហុកសិបថ្ងៃ។ ...

> ហើយបានប្រទានស្លាបពីរនៃឥន្ទ្រីដ៏ធំមួយដល់ស្ត្រីនោះ ដើម្បីឲ្យនាងហោះទៅក្នុងទីរហោស្ថាន ទៅកន្លែងរបស់នាង ជាទីដែលនាងត្រូវបានចិញ្ចឹមអស់រយៈពេលមួយកាល ពីរកាល និងកន្លះកាល ឲ្យផុតពីមុខពស់នោះ។ វិវរណៈ 12:6, 14។

យ៉ូហាន ត្រូវបាននាំតាមការបើកសម្ដែងទំនាយទៅក្នុងរយៈពេលទីរហោស្ថាន ប៉ុន្តែខទីបី និងខបន្តទៅមុខ បញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ថា ក្នុងអំឡុងមួយពាន់ពីររយហុកសិបឆ្នាំនោះ យ៉ូហានត្រូវបាននាំទៅកាន់ចំណុចណា ពីព្រោះស្ត្រីនោះបានស្រវឹងរួចហើយដោយឈាមនៃការបៀតបៀន ហើយនាងក៏បានក្លាយជារួចហើយជា «មាតានៃស្រីពេស្យា»។ យ៉ូហានត្រូវបាននាំទៅកាន់ចុងបញ្ចប់នៃរយៈពេលទីរហោស្ថាន ពីព្រោះស្ត្រីនោះបានផឹកឈាមនៃការបៀតបៀនរួចហើយ ហើយក្រុមជំនុំប្រូតេស្តង់ក៏កំពុងវិលត្រឡប់ទៅក្នុងហ្វូងរបស់នាង ហើយក្លាយជាកូនស្រីរបស់នាងរួចហើយ ដ្បិតនៅក្នុងរយៈពេលនោះ នាងត្រូវបានកំណត់អត្តសញ្ញាណថាជា «មាតានៃស្រីពេស្យា»។ នាងមានកូនស្រីរួចហើយ។ សក្ខីកម្មរបស់យ៉ូហាននៅក្នុងជំពូកដប់ប្រាំពីរ ចាប់ផ្ដើមនៅឆ្នាំ 1798 ដូចជាប្រវត្តិសាស្ត្រទំនាយដដែល ដែលតំណាងឲ្យសត្វនៅក្នុង ដានីយ៉ែល 11 និងព្យាការីក្លែងក្លាយនៅក្នុង វិវរណៈ 13។

ដូចគ្នានឹងបន្ទាត់ទំនាយពីរផ្សេងទៀតដែរ ពេលជំពូកដប់ប្រាំពីរបញ្ចប់ ជំពូកដប់ប្រាំបីក៏កំណត់អត្តសញ្ញាណសារនៃម៉ោងនោះ។ មានបន្ទាត់ទំនាយបី បន្ទាត់មួយសម្រាប់សហភាពបីមុខនីមួយៗ។ បន្ទាត់ទាំងអស់ត្រូវបានបង្ហាញលើរចនាសម្ព័ន្ធប្រវត្តិសាស្ត្រដូចគ្នា ដែលចាប់ផ្ដើមនៅឆ្នាំ 1798 ហើយបន្តរហូតដល់ការបិទកាលអនុគ្រោះ ហើយបន្ទាត់ទាំងបីសុទ្ធតែសង្កត់ធ្ងន់លើសារព្រមានចុងក្រោយ។

តារាងរបស់ហាបាគុកលើកឡើងអំពីប្រធានបទនៃវិវរណៈ ជំពូក ១៧ ដោយលម្អិតយ៉ាងច្រើនជាងនេះ ដូច្នេះ ឥឡូវនេះ ខ្ញុំនឹងរំលងទៅកាន់ប្រស្នាដែលត្រូវបានតំណាងនៅក្នុងជំពូកនោះ ដែលបង្ហាញអំពីនគរទាំងប្រាំបីនៃព្រះបន្ទូលទំនាយក្នុងព្រះគម្ពីរ។

> ហើយនេះគឺជាចិត្តដែលមានប្រាជ្ញា។ ក្បាលទាំងប្រាំពីរនោះ គឺជាភ្នំទាំងប្រាំពីរ ដែលស្ត្រីនោះអង្គុយលើ។ ហើយមានស្ដេចទាំងប្រាំពីរៈ ប្រាំនាក់បានដួលរលំហើយ ម្នាក់កំពុងមាន ហើយម្នាក់ទៀតមិនទាន់មកនៅឡើយទេ; ហើយនៅពេលដែលគាត់មក គាត់ត្រូវតែបន្តនៅតែមួយរយៈខ្លី។ ហើយសត្វនោះ ដែលធ្លាប់មាន ហើយឥឡូវមិនមានទៀត ទោះជាគាត់ជាស្ដេចទីប្រាំបីក៏ដោយ គាត់ក៏ស្ថិតក្នុងចំណោមទាំងប្រាំពីរ ហើយទៅកាន់សេចក្ដីវិនាស។ វិវរណៈ 17:9–11

ដានីយ៉ែលបានទូលស្ដេចនេប៊ូក្នេសាថា៖ «ទ្រង់នេះឯងជាក្បាលមាសនោះ»។

> ហើយគ្រប់ទីកន្លែងដែលកូនចៅមនុស្សរស់នៅ ទ្រង់បានប្រគល់សត្វព្រៃនៅវាល និងបក្សីនៅលើមេឃទៅក្នុងកណ្ដាប់ដៃរបស់ទ្រង់ ហើយបានតែងតាំងទ្រង់ឲ្យគ្រប់គ្រងលើវាទាំងអស់។ ទ្រង់ជាក្បាលមាសនេះ។ ដានីយ៉ែល 2:38។

ដានីយ៉ែលក៏បានទូលដល់នេប៊ូក្នេសាថា៖ «បពិត្រព្រះមហាក្សត្រ ទ្រង់ជាស្តេចលើអស់ទាំងស្តេច»។

> ព្រះអង្គឱព្រះមហាក្សត្រ ទ្រង់ជាស្តេចលើស្តេចទាំងឡាយ
> ដ្បិតព្រះនៃស្ថានសួគ៌បានប្រទានរាជ្យ អំណាច កម្លាំង និងសិរីល្អដល់ទ្រង់។ ដានីយ៉ែល 2:37។

នេប៊ូក្នេសា ជា «ក្បាល» ហើយគាត់ជាស្តេច ហើយគាត់ជាស្តេចលើស្តេចទាំងឡាយ ដ្បិតគាត់តំណាងឲ្យរាជាណាចក្រដំបូងបង្អស់ក្នុងចំណោមរាជាណាចក្រទាំងឡាយដែលត្រូវបានតំណាងក្នុងរូបសំណាកនោះ។ នេប៊ូក្នេសា គឺជាស្តេចដែលត្រូវបានតំណាងដោយមាស ហើយរាជាណាចក្រផ្សេងៗ និងស្តេចផ្សេងៗទៀត នឹងត្រូវបានតំណាងដោយលោហៈផ្សេងៗទៀតនៅក្នុងរូបសំណាកនោះ ប៉ុន្តែនេប៊ូក្នេសា ជាអ្នកដំបូង ហេតុនេះហើយបានជាគាត់ជាស្តេចនៃស្តេចទាំងឡាយ។ កម្រិតមួយទៀតដែលយើងនឹងមិនលើកមកពិភាក្សានៅពេលនេះ គឺថា រាជាណាចក្របាប៊ីឡូនតំណាងឲ្យរាជាណាចក្រដែលស្វែងរកការក្លែងបន្លំព្រះគ្រីស្ទ ដែលជាស្តេចលើស្តេចទាំងឡាយដ៏ពិតប្រាកដ។

នៅដើមនៃសក្ខីកម្មរបស់អេសាយអំពីទំនាយរយៈពេលពីរពាន់ប្រាំរយម្ភៃឆ្នាំ (ប្រាំពីរដងនៃលេវីវិន័យ ២៦) អេសាយបានកំណត់ស្តេចទាំងឡាយថាជាក្បាល។

> ដ្បិតក្បាលនៃស៊ីរី គឺក្រុងដាម៉ាស ហើយក្បាលនៃក្រុងដាម៉ាស គឺរេស៊ីន;
> ហើយក្នុងរយៈពេលហុកសិបប្រាំឆ្នាំ អេប្រាអ៊ីមនឹងត្រូវបំបាក់
> ដើម្បីមិនឲ្យជាប្រជាជនទៀត។ ហើយក្បាលនៃអេប្រាអ៊ីម គឺសាម៉ារី
> ហើយក្បាលនៃសាម៉ារី គឺកូនប្រុសរបស់រេម៉ាលា។ បើអ្នករាល់គ្នាមិនជឿទេ
> នោះអ្នករាល់គ្នាពិតជាមិនអាចត្រូវបានតាំងឲ្យមាំមួនឡើយ។ អេសាយ ៧:៧, ៨។

អេសាយកំពុងតែបង្ហាញតែចំណុចចាប់ផ្តើមសម្រាប់រយៈពេលពីរដងនៃពេលវេលា ២,៥២០ ឆ្នាំ ទាស់នឹងនគរខាងជើងគឺសាម៉ារី និងនគរខាងត្បូងគឺយូដា ហើយនៅពេលដែលគាត់ធ្វើដូច្នោះ គាត់បានរួមបញ្ចូលសាក្សីពីរយ៉ាងថា ទីក្រុងរាជធានីនៃជាតិសាសន៍មួយ គឺជាក្បាលរបស់វា ហើយស្តេចគឺជាក្បាលនៃទីក្រុងរាជធានី។ “ក្បាល” មួយ គឺជាស្តេច និងនគរមួយ។ នៅក្នុងព្រះគម្ពីរវិវរណៈ ខ្សែបន្ទាត់នៃការព្យាករណ៍ដដែលនេះ ត្រូវបានលើកយកមកបន្ត ដូចដែលមាននៅក្នុងដានីយ៉ែល។

ដូច្នេះ នៅពេលយ៉ូហានត្រូវបាននាំទៅកាន់ឆ្នាំ 1798 ហើយត្រូវបានបង្ហាញអំពីអាថ៌កំបាំងដែលបញ្ជាក់ថា មាន «ក្បាល» ប្រាំពីរ នោះគាត់កំពុងកំណត់សម្គាល់ថា មាននគរប្រាំពីរ។ បន្ទាប់មក គាត់ត្រូវបានប្រាប់ថា ក្បាល ឬនគរទាំងនោះ ប្រាំបានដួលរលំហើយ។ នៅក្នុងឆ្នាំ 1798 នគរទីប្រាំនៃពាក្យទំនាយក្នុងព្រះគម្ពីរទើបតែបានដួលរលំ ពេលវាបានទទួលរបួសដ៏ស្លាប់មួយ ដែលនៅទីបំផុតនឹងត្រូវបានព្យាបាល។

យ៉ូហាន ដែលកំពុងឈរនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រនៃសម័យចុងបញ្ចប់ ក្នុងឆ្នាំ 1798 ក៏ត្រូវបានប្រាប់ផងដែរថា មួយក្នុងចំណោមក្បាលទាំងនោះ «មានស្រាប់»។ នគរទីប្រាំមួយនៃព្រះបន្ទូលទំនាយក្នុងព្រះគម្ពីរ បានចាប់ផ្តើមនៅឆ្នាំ 1798 ដូច្នេះ នៅពេលដែលយ៉ូហានត្រូវបាននាំតាមទំនាយទៅកាន់ឆ្នាំ 1798 នគរដែលនៅពេលនោះ

«មានស្រាប់» គឺសហរដ្ឋអាមេរិក ហើយគាត់ក៏ត្រូវបានជូនដំណឹងបន្ថែមថា នគរទីប្រាំពីរនោះ នៅតែស្ថិតនៅក្នុងអនាគតចំពោះឆ្នាំ 1798 ដ្បិតវាមិនទាន់មកដល់នៅឡើយទេ។ នគរទីប្រាំពីរ ដែលនៅតែស្ថិតនៅក្នុងអនាគតចំពោះឆ្នាំ 1798 គឺអង្គការសហប្រជាជាតិ ដែលត្រូវបានតំណាងដោយស្តេចដប់អង្គ ហើយជាប្រធានបទនៃវិវរណៈ ជំពូកដប់ប្រាំពីរ។ ប៉ុន្តែក៏មាននគរទីប្រាំបីមួយផងដែរ ដែលកើតចេញពីទាំងប្រាំពីរ។ រ៉ូម តែងតែលេចឡើងជាទីប្រាំបី ហើយក៏ជាផ្នែកមួយនៃទាំងប្រាំពីរផងដែរ។

មានអ្វីជាច្រើនត្រូវនិយាយអំពីខ្លឹមសារនៃជំពូកដប់ប្រាំពីរ ប៉ុន្តែយើងគ្រាន់តែកំពុងកំណត់សម្គាល់អាណាចក្រទាំងប្រាំបីនៃព្យាករណ៍ព្រះគម្ពីរ ដែលត្រូវបានតំណាងនៅក្នុងជំពូកដប់ប្រាំពីរ ដើម្បីឲ្យយើញថា ការយល់ដឹងរបស់ពួក Millerite អំពីអាណាចក្របួន ស្របគ្នាយ៉ាងដូចម្តេចជាមួយអាណាចក្រទាំងប្រាំបីនៃវិវរណៈ ជំពូកដប់ប្រាំពីរ។

យើងនឹងពិភាក្សាអំពីកិច្ចការនេះនៅក្នុងអត្ថបទបន្ទាប់។